

Той лежеше окървавенъ,
Той лежеше с' кръвь облѣнъ,
Тамо царьтъ незабравенъ
Съ порфирата прострѣнъ.

Виждамъ цѣлий миръ славянски
Разтревоженъ бѣ, ридай,
Плаче народътъ балкански,
Шуми жално старъ Дунай!

Разлюляно бѣ морето
Плѣскаха вълни в' скали;
Помрачено бѣ небето;
Умрѣ — всичко нажали!

Александра той замина
И Цезаря засрами;
На милиони, на мнозина
„Свободата“ той дари!

Помоли се, Българо,
Ти родино свята!
Не забравяй, кому дължишъ:
»Долу желѣзата«.

Българо, не бѣше ли
Черна погрознѣла,
Кат' че в' гробътъ ил' в' пустиня
Ти бѣше живѣла?

Не дойде ли Александъръ,
Новия Месия,
Та избави, мила майко,
Теб' отъ тирания?*)

*) Стих. отъ 3., гл. „Марица“, 1883 г. бр. 466.